

Můj strýc, který byl primářem v nemocnici v Novém Jičíně, měl rekreační chalupu – „dřevěnici“ – na Horních Pasekách. Jako školák jsem tam pobýval často o letních prázdninách, většinou i s jeho dvěma dcerami, mými sestřenicemi, které byly jen o něco mladší než já. Tyto pobyty, přesto, že zde nebyly „klučičí“ hračky, byly pro mne neobyčejně romantické: venkovská, ale veliká chalupa, dřevěný vyřezávaný nábytek, zahrádka a celé okolí s lesem na obou stranách cesty na Pindulu – to bylo právě to, co jsem doma na Hané neměl. Obě sestřenice, Madlenka i Zuzanka, tu byly jako doma a hned mě přibraly do svých obvyklých aktivit. Tak například jsme chodili do lesa na houby – poprvé jsem slyšel slovo „bedla“ a když jsme jich pár našli, pochutnávali jsme si na nich po upečení na plotně starobylých kachlových kamen – panečku, to byla dobrota! Taky jsem tam našel první hříbek „pravák“ v mém životě, a to tak, že jsem o něj zakopl. U chalupy bylo ohniště, kde se pořádal „táborák“ s opékáním vuřtů nebo i brambor. V chalupě hospodařily dvě staré „tety“, kterým jsem hned napoprvé „padl do oka“, asi proto, že jinak tam pobývala téměř výhradně děvčata. Kromě nich bydlel v pokojíku v podkroví starý „strýček farář“ - on to byl vlastně prastrýc, ale takto jsme jej titulovali. Příliš se na něj nepamatuji, zemřel, když jsem tam byl ještě jako malý. Slyšel jsem, že po válce, když ještě nefungovala autobusová doprava z Pinduly do Rožnova, sloužil v chalupě nedělní pobožnosti pro Hornopasečanky, které už nebyly schopné do rožnovského kostelíčka pěšky dojít.

Ale tím, co mne tam nejvíc lákalo, byl strýc Pepík; nosil jsem od druhé třídy obecné brýle a vždy na začátku prázdnin, když jsem přijel do Nového Jičina, šel jsem napřed do nemocnice na kontrolu. Kromě toho, že byl primářem na očním, vybudoval ve Štramberku ústav pro léčbu šilhavých dětí, pravidelně tam dojížděl sanitkou a obvykle i mne sanitka vyklopila na Horních Pasekách. Když přijel (obvykle na víkend) do Pasek, ohromně organizoval právě ty táboráky. Když jsem povyrostl a začal fotografovat, ještě více jsem k němu přilnul, neboť on byl vášnivý fotoamatér, měl v nemocnici profesionální fotografickou výbavu a dlouhé chvíle jsme spolu trávili „odbornými“ debatami o našem koníčku. Měl taky velkou sbírku gramofonových desek s operami i jinou vážnou hudbou. Pamatuji si, že jsem tam kdysi přijel v zimě, strýc šel s tetou na ples a já – že mi to nevádí, pustím si celou „Prodanku“ - našli mne spícího na koberci před hudební skříní, kde se otáčela poslední gramodeska naprázdno. Když jsem odmaturoval, přijel jsem zase na Horní Paseky a tam jsme se se strýcem navzájem fotografovali – tetka říkala, že jsem tenkrát vytvořil jeho nejlepší portrét. Po všech těchto zážitcích a zkušenostech není divu, že po složení státnic, když jsem uviděl umístěnku do rožnovské Tesly, jsem okamžitě řekl: „Já chci do Rožnova!“

Dnes, když už jsem v Rožnově dvaapadesát let doma, jezdíme téměř pravidelně kolem hornopasecké chalupy, která má už dávno jiného majitele, ohavnou plechovou střechu a i jinak schází, ale moje vzpomínky jsou pořád spjaty s tím, že vlastně kvůli ní jsem přišel do Rožnova!